

Справа «Вендітеллі проти Італії» (Vendittelli v. Italy)

У рішенні, ухваленому 18 липня 1994 року у справі *«Вендітеллі проти Італії»*, Суд постановив, що:

- не було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції («розумний строк»);
- не було порушено ч. 1 ст. 1 Протоколу № 1 («право на мирне користування своїм майном») у контексті з ч. 1 ст. 6.
- було порушено ч. 1 ст. 1 Протоколу № 1, тому що арешт помешкання заявника продовжувався понад міру.

Суд відхилив вимоги п. Вендітеллі про справедливі відшкодування у зв'язку зі впливом терміну позовної давності.

Обставини справи

У 1986 року магістрат Рима порушив справу проти заявника за порушення вимог містобудування і санкціонував опломбування його помешкання муніципальною поліцією попереднього дня.

Відхиливши три прохання про зняття пломб (червень 1986 року і липень 1987 року), магістрат засудив заявника 15 грудня 1987 року і наклав покарання у вигляді умовного позбавлення волі на 20 діб без запису у Кримінальний реєстр та штрафу в 10 млн. італійських лір.

П. Вендітеллі був повідомлений про рішення 1 грудня 1988 року. Він подав апеляцію 10 грудня 1988 року. Процес відбувся 2 травня 1989 року; судовий розгляд, запланований на 8 січня і 7 березня 1990 року, був відкладений на вимогу заявника та його адвоката.

У рішенні від 4 липня 1990 року апеляційний суд зауважив, що за цей злочин була оголошена амністія і прокуратура була усунута від розслідування згідно з новим законом. Однак, усе ще утримуючи заяву заявника, суд не наказав зняти арешт квартири аж до 17 травня 1995 року.

Зміст рішення Суду

Період, який береться до уваги, розпочався 20 травня 1986 року і закінчився 30 жовтня 1990 року. Тобто він тривав 4 роки, 5 місяців і 10 днів.

Суд ще раз наголосив, що розумність тривалості розгляду треба визначати відповідно до критеріїв прецедентного права та конкретних особливостей справи. Він підкреслив, що тільки затримки з вини держави могли свідчити про те, що було перевищено межі розумного періоду розгляду справи.

Суд зауважив, що справа не була особливо складною. Сам заявник був відповідальний за затягування розгляду в апеляційному суді.

Щодо провадження справи відповідними органами, то Суд зауважив, що магістрату потрібно було 11 місяців і 15 днів для того, щоб оголосити своє рішення. І все ж, коментуючи факт присутності заявника при оголошенні рішення, Європейський Суд зазначив, що заявник спокійно міг отримати копії рішення і розпочати свою апеляцію з цього моменту.

Щодо рішення апеляційного суду, яке ніколи не було формально оголошене, то воно не мало суттєвого впливу на тривалість розгляду, оскільки на справу поширювалась амністія.

Беручи до уваги всі обставини справи, ставлення до неї заявника, той факт, що її розглядали два суди, Суд вважає, що загальна тривалість процесу не була надмірна.

Суд зазначив, що один і той самий факт справи міг стосуватися більш, ніж одного положення Конвенції і протоколів. У даній справі накладення арешту на помешкання підпадало під кримінально-процесуальні заходи.

Отже, у висновку щодо ч. 1 ст. 6. Суд змушений був визнати, що порушення не було.

Суд постановив, що застосовуваний захід, передбачений законом, мав на меті не позбавлення власності заявника, а лише попередження використання.

Отже, можна було застосовувати другу частину ст. 1 Протоколу № 1. Накладення

арешту мало на меті зберегти докази правопорушення і не допустити погіршення їхнього стану. Отже, це був законний захід.

Суд вважав, що апеляційний суд повинен був негайно звільнити власність з-під арешту, навіть не чекаючи на порушення цього питання п. Вендітеллі. Продовженням утримування майна під арештом до 21 травня 1991 року, на заявника було покладено невинуватений тягар.

Отже, порушено ст. 1 Протоколу № 1.

Європейський Суд зазначив, що, згідно з правилом № 15 Регламенту, усі вимоги мають бути висунуті хоча б за місяць до початку розгляду справи в Суді. Навіть враховуючи складність отримання усіх необхідних документів, Суд вважає, що часу, відведеного для висунування претензій, було достатньо. Отже, усі вимоги було відхилено як невчасно заявлені.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.